

inhabil, da konsulatet er part i sagen, men det tog mange, mange måneder, inden Udenrigsministeriet erkendte det forhold.

Men til trods for det giver man ikke Tom Lisborg mulighed for at finde en anden egnet advokat. Dels er det afsatte beløb til advokat-hjælp alt, alt for lille til, at nogen advokat vil påtage sig opgaven, og dels er der ikke afsat midler til, at Tom Lisborg kan finde en anden advokat.

Udenrigsministeriet har spurgt nogle få advokatfirmaer, om de ville påtage sig opgaven i USA, hvilket de ikke ville. Hvorfor de ikke vil påtage sig opgaven, fremgår ikke af nogen af de svar, vi har fået. Om det så skyldes, at det er generalkonsulatets egen advokat – som jo er inhabil i sagen – der har spurgt de pågældende advokatfirmaer, fremgår ikke nogen steder. Al kommunikation er nemlig foregået mundtligt, og det er jo meget praktisk, hvis man ikke ønsker, at Folketinget skal have indsigt i, hvad der foregår. Vi ved således ikke, hvad generalkonsulatets advokat har sagt, og vi ved ikke, hvorfor de pågældende advokatfirmaer har afslået at påtage sig sagen.

Men efter disse få og meget spage forsøg på at finde en egnet advokat læner Udenrigsministeriet sig tilbage med korslagte arme i stedet for at fortsætte arbejdet med at finde en egnet og villig advokat. Ved en privat henvendelse til forskellige amerikanske advokatfirmaer har disse firmaer oplyst, at de end ikke vil give et overslag over, hvad det vil komme til at koste at føre sagen, uden at de får betaling for arbejdet. Nogle firmaer er endda gået så langt som til at sige, at de end ikke vil starte de indledende forhandlinger for de penge, der er afsat.

Det kan frygtes, at Udenrigsministeriet efter vedtagelsen af aktstykket vil læne sig tilbage og vente på, at Tom Lisborg selv finder en egnet advokat, hvilket man udmærket ved at Tom Lisborg ikke har mulighed for. Så kan Udenrigsministeriet udadtil med oprejst pande give udtryk for, at nu har regeringen gjort, hvad den kunne gøre, og man venter bare på Tom Lisborg – vel vidende at Tom Lisborg ikke har mulighed for at gøre noget.

Det har været tilkendegivet af et flertal her i Folketinget, at man kun vil hjælpe for de afsatte midler, dvs. 5.000 dollar, plus de ikkebundne penge, små 100.000 dollar. Det er de eneste penge, man vil afsætte til hjælp; man vil ikke give en større bevilling, selv om man i virkeligheden godt ved, at sagen ikke kan gennemføres for de penge, der er afsat.

Flertallet af Folketingets partier har altså den holdning, at fejl og forbytninger kun skal rettes, hvis der er tale om små sager, der koster få penge; men hvis der er tale om store sager, som kommer til at koste lidt flere penge, så det måske endda bliver dyre sager, gælder der pludselig en helt anden moral. Det er sørgeligt at se, at partiernes moral og deres holdning til menneskerettighederne er til fals for mindre end 1 mio. kr., som det er tilfældet her.

Når der er tale om en helt unik sag, hvor et samlet Folketing tidligere har givet udtryk for, at Tom Lisborg skal have den nødvendige hjælp til at få rettet forbytningen, burde partierne stå fast på deres holdning, og Udenrigsministeriet burde gøre alt, hvad der overhovedet kan gøres, for hurtigst muligt at løse problemet – medmindre der er mere i sagen, end Folketinget er bekendt med på nuværende tidspunkt.

Holger Graversen (S):

Vi kan jo gentage det, vi sagde ved førstebehandling, men det fører nok ikke til ret meget.

Der er ingen grund til at antaste vores moral, fordi vi tror på de oplysninger, vi får fra ministeriets side. Hvis arbejdet her i Folketinget – sådan mere generelt betragtet – skal have en chance for at lykkes, er vi nødt til altovervejende at have tillid til både Folketingets og regeringens embedsmænd. Vi kan ikke hver især gå og lege sagsbehandlere, vi må tro på de oplysninger, vi får; men det er lykkedes for Fremskridtspartiet at så en masse tvivl om værdien af de oplysninger, vi får.

Man kan sige, at det eneste sikre er, at Fremskridtspartiets beslutningsforslag har forsinket sagen. Men skulle det vise sig – og det vil jeg gerne slå fast endnu en gang – at der ikke er afsat tilstrækkeligt med penge i aktstykket til, at forbytningsagen kan blive ordentligt afgjort, vender vi tilbage til sagen.

Jeg vil slutte med endnu en gang at citere fra det foreliggende aktstykke fra Finansudvalget:

»Det har ikke hidtil kunnet udelukkes, at skifteretten i New York i forbindelse med en sag mod det forkerte bo vedrørende sletningen kan kræve, at også dette bo skal sagsøges. I givet fald vil Retsudvalget igen drøfte sagen, og der består således mulighed for, at der ved eventuelle yderligere sagsomkostninger må fremlægges endnu et aktstykke i sagen.«

Det kan da ikke stå ret meget klarere. Vi løber altså ikke fra den hjælp, vi pr. kulance har lovet hr. Tom Lisborg. Vi står fast på vores oprindelige holdning.